

via immunita
d.i.y. nakladatelství
<http://diy.wz.cz>

marek myslivec

EPHEMEROPHTERA IMAGO

marek myslivec
EPHEMEROPHTERA IMAGO

via immunita
digitální edice ; sv. 11
praha 2006

© marek myslivec, praha 2006

© via immunita, praha 2006

REKA

odrazy světél na vodní hladině,
zástupy stínů v tmavomodré noci,

vypitá lahev,
vypitý stín odcházející v pravou chvíli,

bojová letadla se tiše vrací domů,
nikdo je nevídá, nikdo se na nic neptá,
až ráno bude vidět pláč,
až ráno bude vítězství potvrzeno,

špinavá hladina nese odpadky včerejška,
prázdnou lahev a mrtvá těla,
boj vždycky končí smrtí,
řeka vždycky končí mořem,
na výjimky se nikdo neptá,
ráno se nikdo na nic neptá.

OPTIKA

krabička čaje,
malinké houpající se dítě,
autobus, který nevnímáš,
čas, který nežiješ,

tvůj dnešní pohled byl jen optickým klamem,
tvoje dnešní myšlenky byly jen poučkou převzatou z učebnice účetnictví,

tvé nohy tě donesly na špatnou stranu světa,
dnes jsi měl pít mořskou vodu,
dnes jsi měl umřít a zítra se znovu narodit,
nic si z toho nedělej, když je všechno jinak než jsi chtěl,

podívej se na obraz plačící madony a pak si vzpomeň na to co jsou slzy,
dívej se na svůj život,
dívej se a žasni, už ho víckrát takhle neuvidíš.

slova nejsou jen od toho, aby zaplnily ticho

HOLUB

na tramvajové zastávce seděl holub,
byl mrtvý,
seděl na lavičce z nerezu a jakoby spal,
nespal, byl mrtvý,
i ve smrti vypadal důstojně,
nezemřel na chodníku nebo na smrtosných drátech,
nezemřel v kruhu svých bližních,
zemřel sám,
zemřel tak, jak by měl zemřít každý z nás,
možná umřel šťastný,
měl jsem chuť ho vzít do náručí a pochovat ho jak se sluší a patří,
neudělal jsem to,
snad jsem se bál jeho důstojnosti,
nebo jsem se bál nedůstojných nemocí sídlících v jeho těle,
nevím,
dokud budu žít pokusím se na něho nezapomenout,
ale zapomenu,
zapomenu tak jako on umřel,
náhle,
z vteřiny na vteřinu.

BEZNADEJNÍ NEMLUVÍ O NADĚJI

celý náš život je jen tichým výkřikem beze slov,
posouváním rukou po holých zdech v místnosti bez oken,
celý náš život je jen tichým manifestem ve světě urážek,
pochodem slepých v zemi tisíce jezer,
nemáme šanci skončit šťastně,
nechceme skončit,
proto si sami bereme životy a sami tak končíme nikam nesměřující
rozhovory,
celý náš život je jeden nikdy nekončící rozhovor o smrti,
bavíme se zasvěceně mezi sebou aniž bychom cokoliv pochopili,
nemáme šanci v tomhle světě,
nemáme šanci a proto žijeme.

KROKY

hlasité kroky na mokrých chodnicích se klidně nesou vzduchem,
nesou se s grácií, protože nic nechápou,
stvořitelé těch kroků nic nechápou,
proto neutíkají, nestojí ani si nervózně nepodupávají,
nečelí to, protože nemají starosti,
nebojí se příští vteřiny a už vůbec si nepřipustí, že by mohla být
tou poslední,
nemají starosti ani o sebe ani o své přátele,
ty kroky se nebojí,
-
tak takhle vypadá štěstí.

HRA

stůj!
zastav se a mysl si, že jsi jenom člověk,
hraj si na to, že jsi jenom člověk,
hraj si, že jsi krásný, moudrý a šlechetný,
hraj si na to, že znáš svůj cíl, své možnosti i sama sebe,
vžij se do role středu vesmíru,
až zavřeš oči budeš smrtelný pochybovačný a sevřený strachem,
až zavřeš oči budeš dokonalý člověk.

BLÁZNI TO VĚDÍ

jen blázni křičí z plných plic,
jen blázni křičí, když je vedou na popravu,
svět nestojí o blázny,
svět nepotřebuje blázny,

jen blázni se radují, když se mají dobře,
jen blázni se radují, když prší,
je to hanba, trpět mezi sebou blázny,
je to hanba, žít a vědět, že žijí i oni,
je to hanba,

jen blázni mohou žít v tomto světě,
protože jen blázni mohou přežít s normálními lidmi.

ÁLMODIK

být sám, neslyšet lidské slova ani lidské názory,
nevidět cizí utrpení, necítit strach v srdcích cizích lidí,
nebýt zbytečný nebo postradatelný,
být sám, jediný na světě, jediný opravdový,
ponechán napospas vlastním, sebezničujícím názorům,
zaposlouchán do vlastních slov,
zahleděn do své pravdy,
být sám se sebou, klidný, vyrovnaný, nepostradatelný,
každý máme své sny,
tenhle je můj.

ZDRCUJÍCÍ PRAVDY

skoby věčnosti zaražené v lidských duších,
stopy strachu které nikdy nezmizí,
zůstanme soudní slespon sami k sobě,
a přiznejme si do očí zdrcující pravdu,
-bůh existuje, ať to popřeme nebo ne,
-nikdy nebudeme pány světa.

GALERIE NEZNÁMÉHO MISTRA

jednoho dne vstoupíte do velmi zvláštní galerie,
rozhlédnete se a uvidíte jen semé známé obrazy,
plačící dítě, duše rozervaná na kousky, pocit prázdnoty,
budou se vám zdát tak povědomé, jako byste je malovali vy sami,
ale vy jste je nemalovali, vy jste stáli modelem neznámému malíři,

- ano, díváte se na svou duši, na obraz svého nitra se vším všudy,

- budete tam jen tak stát a patrně nic nepochopíte,
po delší chvíli se možná naštve a vyběhnete ven,
nebo to pochopíte, usmějete se a odejdete s lehkostí v srdci,
upřímně, přál bych vám to druhé,
je to lepší, alespoň se už nebudete muset nikdy vrátit,
není totiž lehké vracet se do pečlivě uschované bolesti,
někdy je lehčí odpustit.

MINCE

Život je jako mince, někdy obrácená na rub, jindy na líc,

- kruté pravdy se říkají přímo,
vráží se do srdce jako rozžhavená dýka,
není čas na slitování, není čas na krev,
život běží dál, s námi nebo bez nás,

- vždycky se dojde na rozcestí,
můžete zůstat stát, jestli chcete,
můžete i umřít, jestli chcete,
ale odevšad vede cesta,
stačí jen chtít, ale to není málo,
stačí se jen rozhodnout,
stačí "jen" žít.

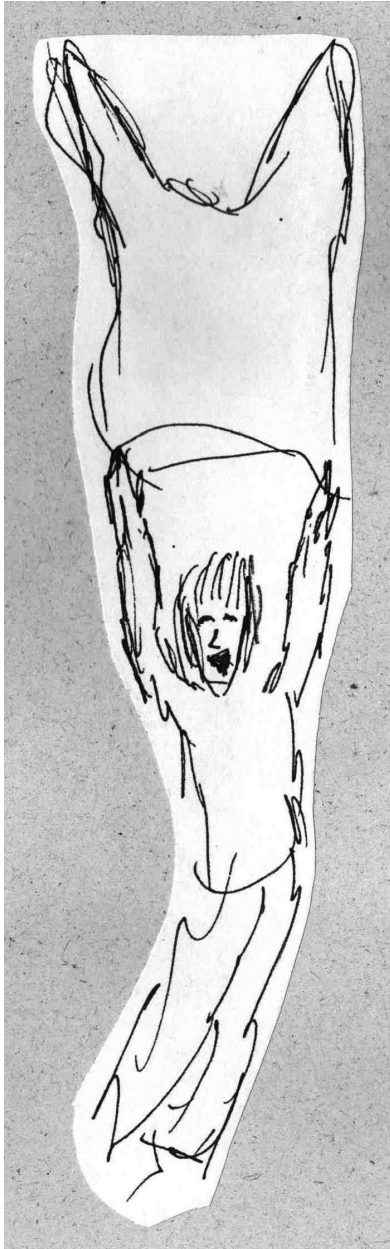
OHĚŇ

hořící básníci vzlétají z popela,
na svých horoucích křídlech nesou lidem pravdu, mír a odpuštění,
vzlétají aby naplnili svoji věčnou touhu nikdy nekončícího souznění,

- hořící básníci vyplivují rozžhavená slova,
malí obyčejní lidé ta slova chytají do svých nemocných rukou, aby jejich
pravdivý žár naplnil jejich osud,

- hořící svět stvořil plamenné básníky,
lidé je od sebe ze strachu odehnali,
až se naplní lidské osudy, básníci spočinou na vavřínech pravdy,

- až se naplní osud plamene, lidé pochopí.

ODVRÁCENÁ STRANA MĚSÍCE

snazil jsem se stoupnout si na špičky, abych zahlédl odvrácenou stranu
měsíce,
modlil jsem se ze spásu atomových duší a má ústa křičela tisíce sprostých
slov,

-
byl jsem na odvrácené straně měsíce,
jedl jsem božskou manu a pil nebeskou krev,

-
byl jsem na konci svého chápání a přitom jsem nenašel ani jedinou odpověď
na některou ze svých otázek,

-
byl jsem na konci a přede mnou byla moje celoživotní celoživotní cesta,

-
byl jsem na odvrácené straně měsíce a nepochopil mě ani jeden člověk.

myslíte si jen to, co si chcete myslet

ZLOMENÁ RATOLEST

viděl jsem budoucnost světa, jak se křčí v rohu velikého domu,
hlavu měla nepřirozeně opřenou o zeď a její ruce se odevzdaně modlily,

-
ke komu se asi modlí budoucnost,

-
lidé chodili kolem a nevěřicně kroutili hlavami,
to v rohu, ta špína, ten stesk a žal, to nebyla jejich budoucnost,

-
oni se nebojí,
oni nezemřou,

-
viděl jsem budoucnost světa, jak pláče nad svým vlastním osudem,

-
kolem ní chodili opilci a křičeli do ticha své mravokárné soudy,
žádný z nich si ani nevšiml té polonahé ženštiny,

-
jako by to ani nebyli opilci,
všichni jen řvali a nechali budoucnost budoucností,

-
oni se nebáli,
oni nezemřou,

-
viděl jsem mrtvou dívku jak leží v troskách rozpadlého domu,
viděl jsem mrtvou holubici se zlámenou ratolestí u nohou,

-
stál jsem u těla mrtvé holubice a přemýšlel o malicherných věcech,

-
když jsem odcházel, zahlédl jsem cizí oči jak se dívají do tváře smrti,
byly to oči nevěřících občanů a nevěšmých opiců.

-
co to stavíš, člověče?

-
kamený hrob.

STRACH

co vidíte když se ohlédnete přes levé rameno,
já vidím muže s železnou trubkou jak čeká na jakýkoliv můj pohyb,
jmenuje se strach,
tu železnou trubku má kvůli mě, bojí se mě,
ví, že ho můžu zničit jedinou myšlenkou,
on má taky takovou moc,
když jsem se ho ptal, proč je se mnou, odpověděl mi, že mě má rád,
miluje mě k smrti,
už jsem ho jednou málem vymazal z toho místa za mým levým ramenem, ale
ovládl mě soucit,

kdyysi jsem si myslel, že se mnou bude navždy,
jednu dobu byl dokonce mým hlavním rádčem, ale ty doby už jsou pryč,
dneska už si na mě došlápně jen tak jednou za pár dní, když nedávám pozor,
to se může uchechtat jak jsem podělaněj,
ale já mu to vždycky vrátím, schválně se nebojím jen aby měl vztek,
v těch chvílích má migrénu a nějak špatně slyší, ale taky se z toho dostane,
zrovna teď, když tohle píšu mi kouká přes rameno,
dííví se, že o něm vím, měl tu být inkognito,
chtěl být mým andělem strážným.

ÚVAHY JEPICE

dnes jsem měl zvláštní sen,
uvažoval jsem o něm dlouho,
uvažoval jsem pak i o spoustě jiných věcí,
než mi došlo, že to všechno jsou jen úvahy jepice,

-
jdu po ulici a poslouchám cizí rozhovory,
lidé kolem mě mluví o své minulosti, budoucnosti a o dnešním dně,
díval jsem se těm lidem do tváře a věděl, že to všechno jsou jen úvahy
jepice,

-
celý svůj život se snažím žít jako bych žil jen jeden den,
snažím se myslet jako by prožitek uplynulé minuty znamenal polovinu mého
života,

-
občas přemýšlím o myšlenkách jepice a velmi často docházím k tomu,
že jsou velmi podobné myšlenkám
většiny lidí,

jepice neví co je smrt a neví ani že umře,
lidé také nevědí co je smrt, ale domnívají se, že musí umřít,

-
velmi rád poslouchám myšlenky cizích lidí,
ti lidé uvažují stejně jako já,
uvažují o věcech, které nikomu nepomohou,
vím, že ty myšlenky jsou důležité,
vím, že všechny moje myšlenky jsou jen myšlenkami umírající jepice,

-
možná by bylo dobré prožít jeden den jako jepice,
mít celý život před sebou a užít si každou minutu,
možná by stálo za to prožít jen jeden den.

POSELSTVÍ PRO PŘÍŠTÍ GENERACE

zlomte v sobě víru v polehčující okolnosti,
zaujměte postoj za který se umírá,

- až jednou pohlédnete do očí svým dětem, uvidíte strach, beznaděj a hrdost,
hrdost provázející posledního žijícího člověka,

- na konci své cesty najdete smrt,
nebude ani povznášející, ani krásná,
poznáte koloběh vesmíru na vlastní kůži,

- pak se jednoho dne ráno probudíte, promnete si časem zalepené oči
a vyslovíte první lidské slovo,

- potom se na chvíli zastavíte,
uděláte poslední pohyb rukou a upadnete do hluboké letargie,

- po vašem druhém probuzení už nebude nic,
v lepším případě se už nikdy neprobudíte,
v tom horším přijmete cizí nároky, obecné touhy, a národní hrdost,
v nejhorším případě vás dostanou, úplně a **totálně** zničíte vaši duši,
v nejhorším případě z vás udělají jednoho z nich .

SCHODIŠTĚ

- točíte schody do vysoké tmavé věže,

- tvoje myšlenky jsou ty schody a ty sám jsi ta tmavá věž,

- zvaž své kroky, zvaž sám sebe,

- usměj se sám svým obavám a přetrhni smyšlená pouta,

- zvedni nohu a běž kupředu,

- až se ti svět ztratí z očí, budeš u cíle.

HLUŠÍ LIDÉ TAKÉ ŘVOU

- slyšel jsem řvát hluchého pána "já neslyším",
myslel si, že mluví potichu,
asi potřeboval slyšet svůj hlas,
ale slyšel jen prázdné ticho,

- hluší lidé také řvou,

- slyšel jsem mluvit spoustu zfanatizovaných lidí,
křičeli na lidi kolem sebe a jejich oči vypadaly jako vyhaslé hvězdy,
neviděli skutečný svět,
oni žili ve svém světě,
tento svět se snažili jen změnit hlasitými slovy,

- hluší lidé také řvou

- namluvil jsem tisíce slov,
řval jsem, protože nikdo neposlouchal,
řval jsem, protože hluší lidé také řvou.

REV NĚMÝCH BÁSNÍKŮ

na chodníku za sebou jsem zaslechl kroky,
byly hlasité a plně osobní revoluce,
byl to hlas přehlušující všechna lidská slova,
byl to řev němých básníků,

-
viděl jsem oslepující světlo pouličních lamp,
svítilo do srdcí nevědomých a dávalo okusit žár "skutečnosti",
bylo to silné, hmatatelné světlo,
byl to řev němých básníků,

-
pomatení lidé na autobusové zastávce si tukali na svá pomatená čela
a hypnotyzovali ručičky svých pozlacených
náramkových hodinek,

nevěděli, že čas je neposlouchá,
ani nevěděli o obrovské vlně stresu vznášející se nad jejich hlavami,
ta vlna řvala,
byl to řev němých básníků,

-
starý pán v obrazové galerii,
jen on a nádherné obrazy starých mistrů,
byl uchvácen krásou,
jen tam tak stál a vnímal,
vnímal krásu, ale neslyšel němé otázky,
neslyšel nevyřčená slova valící se na něj z přenádherných obrazů
neslyšel řev němých básníků,

-
za svůj život jsem udělal spoustu chyb,
jednou z nich bylo, že jsem neposlouchal řev němých básníků.

MĚSTO ŠEDI

jdu po ulici a město je plné smutných lidí,

-
pouliční lampy nesvítí, ještě není tma, jen není nic vidět,

-
běžím šedivou ulicí a kolem mě jsou sami šediví lidé,
nikdo nesvítí, nikdo nejde rychleji než opravdu musí,
celé město je ponořeno v šedi,

-
jdu po ulici a město je plné smutných lidí,
ti lidé nevědí co jsou zač, mylně se domnívají, že někam patří,
nikdo si neuvědomuje spřízněnost s bohy,
každý je rád, že mu povolili chodit,

-
všichni si myslí, že jsou svobodní, ale už zapomněli na svá nevědomá pouta,
už zapomněli na vlivy mocných,

-
v šedivém městě je otevřeno barevné okno,
mladý básník píše svou nejlepší básně a nechává se omývat atmosférou šedi,
miluje tu šed, jen nemá rád nic co představuje,
je oblečen ve žlutém tričku a dívá se šedivým lidem,
on nikdy nezešedne,
jeho nikdy nedostanou,

-
kdybych měl křídla, viděl bych šedivé moře,
mával bych svými perutěmi a viděl spousty topících se lidí,

-
kdybych měl kouzelný proutek, dal bych křídla všem lidem.

KONEC JEDNÉ ŽIVOTNÍ CESTY

kráčíím temnou ulicí a mým průvodcem je kulhavý stařec,
nalevo ode mne stojí stíny padlých žen a proti proudu mé cesty jde zástup
náboženských fanaticek,
nemohu si vzpomenout, kdy jsem naposled viděl takové zanícení,
kdyby nebyla tma, stydl bych se za svoji slabou vůli,
kráčíím dál temnou ulicí a před očima se mi mihá celý můj život,
našlapují do rytmu starcových kroků a mé srdce už jen slabě cinká,
na konci ulice je oslnivé světlo,
na konci mé cesty je smrt.

KOUPEL

plácám rukama a kolem mě je špinavá voda,
pomalu vypouštím do vzduchu mýdlové bublinky,

-
co bylo špinavé bude zase čisté,
co umřelo znovu ožije,

-
rezavý hřebík zatlučený do zdi,
zamlžené okno padající na zem,

-
co ulehlo znovu povstane,
co bylo špatné bude zase dobré,

-
voňavé ruce bez krve,
zelené mýdlo bez rukou,

-
co bylo ztraceno se navrátí,
co bylo zřezáno odpustí,

-
mokrě vlasy voní deštěm,
promočené myšlenky vstávají z popela,

-
co jsme zkažili zase napravíme,
co jsme rozbili slepíme,

-
všechno je zase krásné,
všechno je zase tak jak má být.

BOŽSKÁ PODSTATA

zmatená ústa plná zmatených slov,
hořící mysl zbavená útrap,

-
lidská podstata je strašně krásná,
lidé, co jí nechápou, o sobě tvrdí, že jsou v jádru zlí,

-
nikdo není v jádru zlý,
zlo je jen relativní pojem, který ovládneme pouhým zmáčknutím knoflíku, ti

-
nic není nemožné,

-
bůh? kdo je to bůh?

člověk, která pochopil svou vlastní podstatu,

bůh je člověk, který pochopil,

-
až vám bude v hlavě znít pořád dokola andělský zpěv,
přidejte se.

VYSOKÉ STÁŘÍ / MAGAS KOR

stárneme,
už nepléčeme, nelitujeme, už nic necítíme,
staly se z nás porouchané stroje,
stali se z nás popírači lidství,
zestárli jsme a zepomněli umřít,
čím déle stárneme, tím více zapomínáme,
poznali jsme všechno co nám svět mohl nabídnout,
poznali jsme krásu i zármutek, zrození i smrt,
nemáme už sílu žít jako předtím,
musíme se změnit dokud ještě tušíme co děláme.

TMA-SVĚTLO NAŠICH ŽIVOTŮ

tma a světlo, světlo a klam,
každý v sobě nosí kousíček tmy,
každý v sobě nosí svoje porážky, ústrky a prohry,
to není tma, to je jen světlo které tmu tvoří,
kdo z povolání může klidně definovat tmu,
kdo z povolání může klidně spát,
nebojte se tmy, tma je vaše neklidnější součást,
to světla byste se měli bát,
to světlo vás ukazuje v celé vaší nahotě, ne tma,
každý, kdo se nechá pohltnout tmou,
každý, kdo tmu pochopí, řekne, že je to nejkrásnější pocit nejistoty na světě,
každý, kdo tmu pochopí, vám řekne, že je krásná,
ano, je krásná a svůdná, proto ji mají rádi zloději i milenci,
ano, tma tvoří světlo a světlo plodí tmu,
nikdo už neví, co bylo na počátku,
a jen bůh ví, co bude na konci.

STÍNY NA DUŠI

každý z nás má stín na duši,
každý z nás má něco co neměl nikdy prožít,
jsme jen lidé, chybující, zranitelní, plní citů,
naše životy jsou směšně krátké,
naše duše jsou treťoudně špinavé,
někteří z nás jsou smíření,
někteří z nás jsou mrtví,
ať spácháme cokoli, smrt nás rozsoudí,

každý z nás má stín na duši,
malou černou tečku uprostřed prázdna,
není vidět, ale přesto tíží jako všechny starosti lidstva,
tu tečku nikdo z nás nesmyje dokud sama nevyprchá,
nikdo z nás neuteče činům, které spáchal,
nikdo z nás neodejde bez elzí,
každý z nás má někde nakreslen svůj život,
a na každém obrázku je spousta malých černých teček, které nejsou vidět,
ale tíží jako všechny starosti lidstva.

OBYČEJNOST A JINÉ NEOBYČEJNÉ VĚCI.

obyčejní lidé mají rádi obyčejné věci,
rádi se na ně dívají, mluví o nich a chápou je,
obyčejní lidé mají rádi obyčejné lidi,
rádi si s nimi povídají, tráví volný čas a chápou je,
obyčejní lidé budou obyčejní vždycky,
budou ubíjet neobyčejnost v zájmu dobrých mravů,
a jejich zásluhou se rozpadne svět,
obyčejní lidé budou mít obyčejnou smrt, kterou pochopí,
obyčejné děti kterým dají obyčejnou lásku,
a obyčejný život,

jsem obyčejný člověk,
mám rád neobyčejnost, protože ji nechápu,
mám rád neobyčejné lidi, protože je mi s nimi dobře,
a obyčejnost nikdy nepochopím,
doufám, že moje smrt bude záhadná,
nikdy nezplodím děti, kterým bych musel dát neobyčejné dětství,
a že můj život nikdo nepochopí.

DĚŠT

je krásné jen tak sedět a vnímat déšť,
vnímat jeho svobodu a pohrdání,
bylo by krásné být deštěm,
mít tělo z miliard studených kapek vody,
být všude a za chvíli nikde,
bylo by krásné, pršet jen tak z nebe,
jen tak,
bylo by krásné tříštit se se v každé vteřině o zem a v příštím okamžiku
téct jako nespoutaná řeka,
bylo by krásné očišťovat lidi od každodenních strastí a všechen jejich
strach jen tak mimovolně vypouštět do prázdna,
bylo by krásné vidět, jak moje problémy jen tak odkapávají z mého těla,
bylo by krásné vpíjet se pozvolna do vyprahlé země a stávat se tak
nebem i zemí v jediném okamžiku,
bylo by krásné nebýt člověk, nemít problémy s podstatou bytí ani strach
z času,
bylo by krásné být něčím co lidé nikdy doopravdy nepochopí,
bylo by to krásné.

NESMRTELNOST V KAPCE VODY

nechte svoji mysl odejít s kapkami deště,
nechte své myšlenky plout nad lidským světem, tisíci těl,
a stovkami nevyčtených otázek,
nechte své tělo volně plynout ulicemi, polními cestami i kanály,
buďte svobodní alespoň v jedině vteřině vašeho směšně krátkého života,
který stejně nikdy neprožijete tak, aby za to opravdu stál,
buďte svobodní alespoň v jedině kapce deště, která vás pohltí i se
všemi nicotnými radostmi i strastmi,
buďte svobodní,
ochutnejte štěstí nesmrtelných, kteří nikdy nepoznali strach,
staňte se kapkami deště a tancujte v rytmu lidí, kteří shrbeni do
poraženeckých poloh utíkají na nejbližší autobusovou zastávku,
staňte se deštěm.

MÍROVÁ REŠENÍ

válka pro mír,

vedeme válku, aby už nebyly žádné války,

kolikrát už byla tato slova vyřčena a stejně jsou směšná,
zabíjíme, aby už nebyli mrtví,

když válečník mluví o míru, má na mysli zabíjení,
když politik mluví o míru, má na mysli zabíjení svých válečníků,

zabíjení je špatné.

VLCI

pohlédl jsem do očí vlka,
byly hluboké a plné volnosti,

vyrostli ve světě ideálů,
vyrostli ve světě, kde osobní odvaha znamená všechno,
když měli hlad, kradli,
když měli strach, zabíjeli,
nikdo se jich na nic neptal,
nikdo o ně nejevil zájem,
narodili se do zlého světa tak se stali zlými lidmi,
stali se lovci života, který z nich lovec udělal,
stali se stínem svých vlastních osudů,

hluboko v horách jsem zahlédl vlčí smečku,
trhala na kusy zbytky bezvládného masa,

své děti vychovali podle svého svědomí,
naučili je krást, zabíjet a být volnými,
naučili své děti volnosti vlčí smečky,
když měli hlad, nasýtili se,
když měli strach, zaútočili,
nikdo jim nic neříkal,
nikdo po nich nic nechtěl,

viděl jsem dva lovce stopovat starého vlka,
jeden z nich se nevrátil,
ten druhý nesl na zádech vlčí tělo,

když zmoudřeli a stali se z nich příliš staří, odešli od svých dětí
a vydali se litovat svých činů,
po cestě však potkali příliš mnoho nepřátel a prolili příliš mnoho krve,
zlomili osud a on jim to teď vrátil,
stali se kořistí stejných jako byli sami,
zemřeli příliš hrdí než aby mohli opravdu litovat,
zemřeli příliš hrdí než aby mohli opravdu zemřít,

viděl jsem pohřeb starého vlka,
ležel na bílé sněhu a ptáci si rozebrali jeho tělo,

jejich děti nesly v pohřebním průvodu,
jejich děti zestárlý a zmoudřelý,
měli pohřeb jaký si zasloužili,
pochováni na ulici pod nánosem prachu,
zestárlý a zemřelý.

EDIČNÍ POZNÁMKA

Sbírka básní Marka Myslivce „Ephemeroptera Imago“ vyšla poprvé v červnu roku 2002 v sešitové podobě v nakladatelství Imunita. Toto elektronické vydání je (až na dvě výjimky) přesnou kopií původní předlohy. Ke grafickému doprovodu byly přidány dvě původní Markovy kresby (původně pocházející ze sbírky „... a bůh ukázal prstem“). Všechny kresby pocházejí z volného cyklu „Z lavice“ a v této sbírce jsou rozmístěny v pořadí zcela novém. Texty básní jsou faksimile Markova strojopisu.

Tomáš Síbek.

EPHEMEROPHTERA IMAGO

Marek Myslivec: Ephemeroptera Imago.

-

Kresby z cyklu „Z lavice“ Marek Myslivec.

Signet nakladatelství Michal Kolomý.

Redakční práce Tomáš Síbek.

-

2. upravené vydání.

-

Vydalo nakladatelství Via Immunita v Praze roku 2006.

11. soubor digitální edice.

-

Kontakt nakladatelství Via Immunita:

tomas.sibek@centrum.cz

<http://diy.wz.cz>